

หวงรัก

บทที่ 9

ร่างหนาในเสื้อยืดสีขาวสะอาดที่นุ่งอยู่ที่โต๊ะอาหารเคียงคู่กับ ฟาร์ุง ทำให้ชายหนุ่มชะงัก หญิงสาวหันมามอง ขณะที่ “พี่ชาย” พยักหน้าทักทาย

“มาซินายกุ กินข้าวต้มก่อน กำลังร้อนๆ”

ชายหนุ่มเดินมานั่งด้วยโดยดี สีหน้าออกจะบึ้งตึงอยู่บ้าง บุคคลซึ่งนั่งอยู่ก่อนทั้งสองก็หาได้แจ่มใสไม่

“การเงินเป็นอย่างไร” พี่ชด์ถามขริมๆ

“ดีมาครับ... รายรับไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย งานมาก รายจ่ายมาก นี่กำลังพิจารณาตัดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นกันอยู่ ทุกฝ่ายต่างก็เถียงว่าของเขาจำเป็น คงต้องทะเลาะกันอีกนานกว่าจะลงตัว”

“ก็เหนื่อยไปก่อน เห็นอะไรสมควรทำก็ทำ”

พี่ชด์พูดอย่างไม่ใคร่สนใจ เพราะรู้ปัญหาที่น้องชายพูดคืออยู่แล้ว ผลประโยชน์อื่นซึ่งเป็นเป้าหมายใหม่ทำให้ไม่สนใจจะแก้ไข เขาตั้งใจจะทิ้งบริษัทตระการอยู่แล้ว แต่หากว่าภริยาสามารถบริหารงานได้ เขาก็ไม่ขัดข้อง

สาวใช้ยกชามข้าวต้มปลาร้อนกรุ่นมาวางให้ชายหนุ่ม ฟาร์ุง มองเงียบๆ แปลกใจที่ ภริยา ทำราวกับไม่เห็นว่าเป็นของน้องชายด้วย

สีหน้าของหญิงสาวหม่นหมอง สามีกลับมาเมื่อใกล้สว่าง นอนหลับเพียงชั่วครู่ก็อาบน้ำแต่งตัวเตรียมจะออกจากบ้าน ไม่นานเมื่อไหร่จะได้พบกันอีก พี่ชด์เงียบขริม เหมือนมีเรื่องจะพูดแต่ก็เก็บงำไว้ บ่อยครั้งที่เขามองเธอแล้วทอดถอนใจ ทำให้หญิงสาวรู้สึกไปว่าเธอคือตัวปัญหา

แทบจะไม่มีใครพูดอะไรจนกระทั่งภริยาแยกตัวไปก่อน ชายหนุ่ม ขับรถไปทำงานด้วยอารมณ์หงุดหงิดขุ่นมัว อดนึกถึงแสงดาวไม่ได้ ‘...ดาวจะไปนอนบ้านเพื่อน เขาจะเทรนให้แล้วจะพาไปทดสอบหน้ากล้อง...’

ดี! ไปกันเสียให้หมด ถึงไม่มีใครสนใจ เขาก็ยังมีมณฑิรา...

พี่ชด์มองตามร่างสูงของน้องชายที่เดินออกไปจากสายตาก่อน จะหันมามองฟาร์ุงอย่างสำรวจตรวจตรา ถามว่า

“เมียเขาไปอยู่เสียที่ไหน”

“ฟาร์ุงก็ไม่ทราบค่ะ” เธอตอบขริม ๆ

สามียังมองเธอเงียบๆ หญิงสาวรู้สึกอึดอัดใจ หากเขา ระวังเธอกับน้องชาย ก็ทำไมไม่กลับบ้านมาอยู่กับเธอ หรือพาเธอไป ด้วยกับเขา พี่ชด์ไม่ได้กลับบ้านหลายวัน หากครั้งกลับมาก็ไม่มีเรื่องจะพูด ราวกับเป็นเพียงคนแปลกหน้าที่นอนอยู่ร่วมห้อง

หนุ่มใหญ่ขับรถจากไป ฟาร์ุงรู้สึกว่าการอดทนของเธอกำลัง ใกล้เคียงที่สุด สามียังไม่เคยแคร์เธอ หรือจะถือว่าได้จ่ายเงินทองให้ เป็นจำนวนมาก ดังนั้นจะทำอะไรก็ได้ หญิงสาวรู้สึกน้อยใจจน ต้องแอบร้องไห้ รู้สึกว่าความหวังที่จะมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเป็น สุขได้กลางเดือนลงทุกที

เธอไม่มีแก๊จที่จะไปทำงาน ภริยานัดประชุมและบอกให้เข้าร่วม ด้วย แม้เธอได้ออกตัวไว้ก่อนแล้วว่าเรื่องที่จะประชุมนั้นห่างไกลจาก ตัวเธอ เขาก็ยังยืนยันและเธอจำเป็นต้องรับคำ

อารมณ์ที่หม่นมัวทำให้ฟาร์ุงเปลี่ยนใจ

ไม่มีเธอการประชุมก็ดำเนินไปได้ไม่เสียหาย หญิงสาวพารถ พุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง หลายครั้งที่ต้องปาดน้ำตาทิ้ง ถนน ข้างหน้าพรมัวไปชั่วครู่ แต่ด้วยความเร็วของรถหาได้ลดลงไม่

ทะเลเบื้องหน้าราบเรียบ ลมกำลังพัดสบาย ภาพระลอกคลื่น ที่วิ่งเข้าสลายตัวกับหาดทรายช่วยให้อารมณ์ของเธอดีขึ้น หญิงสาว อาศัยเงาต้นไม้หลบแดด ทั้งร่างให้เอนเกือบนอนอยู่กับเบาะ เผลอ หลับไปชั่วครู่ พอรู้สึกตัวเธอก็พาตัวเองไปลุยอยู่ในน้ำ เปลือกหอย ที่ไหลตัวพันผิวทราย สวยแปลกจนเธออดไม่ได้ที่จะเก็บชิ้นไว้ในมือ

เธอวางเปลือกหอยที่เก็บติดมือมาด้วยไว้บนพื้นรถด้านหน้า บ่ายแล้ว ตั้งแต่เช้าหญิงสาวเพิ่งรับประทานข้าวต้มสองสามคำกับ กาแฟหนึ่งถ้วย ท้องเริ่มร้องอุทธรณ์ว่าหิว เธอจอดรถหน้าร้านอาหาร ซึ่งดูดี คิดว่ากาแฟสักถ้วยและอาหารง่ายๆ เล็กน้อยจะช่วยให้ขับรถ ถึงบ้านโดยไม่ทรมาณ

รูปลักษณะที่ตึ่มักจะเรียกความสนใจจากผู้คน ฟาร์ุงเคยชินที่จะ จำกัดสายตาและระวางที่ทำอยู่ในขอบเขตที่จำกัด ไม่สบตาผู้ใด แต่ ว่าในขณะที่กำลังคนกาแฟซึ่งบริการยกมาวางให้ ร่างสูงหนาทึบของใคร คนหนึ่งก็มายืนลึงเลอยู่ข้างๆ เป็นชายหนุ่มต่างชาติ สวมเสื้อผ้า ชุดลาลองดูดีมีระดับ ผิวขาวถูกย้อมจนแดงจัด ผมสีน้ำตาล ดวงตา สีอ่อน จมูกโด่ง และริมฝีปากสีสด เขารวมอยู่ในกลุ่มคนซึ่งนั่งอยู่ ก่อนที่อีกมุมหนึ่งของร้าน

“ขอโทษครับ คุณพูดภาษาอังกฤษหรือเปล่า”

เสียงถามสุภาพ ฟาร์ุงรักษาความสุภาพเช่นกัน “นิดหน่อย ค่ะ จะให้ดิฉันช่วยอะไร”

“ครับ.. เอ้อ ขอผมนั่งด้วยคนได้ไหม”

มีอาการล้งเล็นิดหนึ่ง ทำทางสุภาพทำให้เธอตอบรับ

“เชิญค่ะ”

“คุณอยู่แถวนี้หรือครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ ดิฉันมาจากกรุงเทพฯ... กำลังจะกลับ”

ดวงตาสีอ่อนมองเธอคล้ายจะคาดเดา พนักงานยกเครื่องตีมีของเขาจากโต๊ะที่นั่งอยู่เดิมมาวางให้ เขากล่าวขบใจ

“ผม แมตตีครับ แมตตี เซพพาล่า เป็นชาวฟินแลนด์”
เขาแนะนำตัว “ผมทำงานให้ องค์การสหประชาชาติ”

“ดิฉันชื่อฟ้ารุ่ง”

“มิส.?”

“มิสซิสค่ะ”

ภูริวางโทรศัพท์ด้วยอารมณ์ขุ่นมัว ฟ้ารุ่งไม่มาประชุม เขาโทรศัพท์ไปที่บ้านแต่ได้รับคำบอกเล่าว่า หญิงสาวออกมาแล้ว การประชุมผ่านไปอย่างไม่เป็นที่น่าพอใจนัก ความจริงงานของฟ้ารุ่งแทบไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเหล่านี้ แต่เมื่อมีเธอ เขารู้สึกปลอดภัยโปร่งมันใจมากขึ้น

มีโทรศัพท์มาถึง ชายหนุ่มรู้สึกดีขึ้นเมื่อรับสาย

“คุณมณ ผมกำลังคิดถึงอยู่ที่เดียว”

“จริงๆหรือคะ” เสียงถามเจือหัวเราะ “อย่างนี้ไม่เสียใจเลยที่โทรมา”

“ทำไมจะต้องเสียใจล่ะครับ”

“ก็คิดว่าคุณภูริงานยุ่ง ไม่อยากจะพูดกับมณนะซีคะ”

“โธ่ พุดอะไรอย่างนั้น... รู้ไหม ผมกำลังหงุดหงิดอารมณ์เสียมากๆ ได้ยินเสียงหวานๆ แล้วรู้สึกดีขึ้น”

“หรือคะ หงุดหงิดเรื่องอะไร”

“เพิ่งเลิกประชุมซะ มีแต่เรื่องปวดหัว เพื่อนรักของคุณก็ไม่มาขาดประชุมเสียเฉยๆ”

“อ้าว หรือคะ”

“เขาออกจากบ้านตั้งแต่เช้าแล้ว แต่ว่ายังไม่เข้าออฟฟิศเลย”

“แล้วเป็นไรไหมล่ะคะ”

เขาหาเหตุขึ้นมาอ้าง “มิสิครับ ผมหาเอกสารไม่เจอ”

“ตายจริง เอ หรือว่าฟ้าอยู่กับเขาวน” หญิงสาวคาดเดาอีกฝ่ายรู้สึกคล้ายถูกจีด้วยกระแสไฟ “อะไรนะครับ”

“เขาวนกำลังจะไปเมืองนอก สงสัยว่าแอบไปอำลาอาลัยกันก็ไม่รู้”

“คุณมณช่วย ลองโทรเช็คดูที่ อย่างน้อยถ้าเขาบอกมาว่าผมจะหาเอกสารได้ที่ไหน ผมก็หมดปัญหา”

“ตกลงค่ะ มณจะโทรหาเขาวน”

“ขอบคุณที่ช่วยนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ มณยินดีช่วยคุณภูริเสมอ นั่นแค่นี้ก่อนนะคะอีกสักครู่คุยกันใหม่ค่ะ”

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ลงแล้วก็รอคอย มณทราโทรมาอีกคำบอกเล่าทำให้เขาตัวร้อนผ่าว

“เขาวนออกจากออฟฟิศตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ ไม่รู้ว่าไปไหน สงสัยว่าจะไปกับฟ้าแล้วละ”

ชายหนุ่มไม่รู้ตัวว่าเขาไม่มีเหตุผลที่จะโกรธ แต่ว่าพนักงานในบริษัทรู้สึกเหมือนกันหมดว่าตลอดบ่ายวันนั้น เจ้าหน้าที่ใหม่ทำท่าเหมือนโกรธกับคนทั้งโลก.....

กว่าฟ้ารุ่งจะถึงบ้านก็ค่ำมืด การจราจรทำให้เธอเสียเวลาไปมาก ภูริเปลี่ยนจากเสื้อผ้าที่ใส่ทำงานเป็นชุดลำลองสบายๆ กำลังรอแสงดาวแต่งตัว แต่คล้ายการรอคอยของเขาสิ้นสุดเมื่อรถของฟ้ารุ่งแล่นผ่านประตูบ้านเข้ามาจอด เขาเดินมายืนท้าวเอวรอ พอฟ้ารุ่งก้าวเข้าประตู ก็ได้รับการทักทายด้วยสายตาและน้ำเสียงที่เย็นชา

“วันนี้คุณไม่ได้ไปทำงาน”

ฟ้ารุ่งแปลกใจ แต่ก็เคยชินแล้วกับท่าที่ห่างเหินแปลกแยกที่เขาอยากจะแสดงเมื่อไรก็ตามแต่ใจ “ฉันไม่ค่อยสบายค่ะ”

ริมฝีปากสีสดเหยียดยิ้มคล้ายเยาะ “คุณดูไม่เหมือนคนป่วยเลยนี่ กลับจะสดใสกว่าเคยเสียด้วยซ้ำ”

เธอยิ้ม รู้สึกดีขึ้นหลังจากได้คุยกับ “เพื่อนใหม่” นามบัตรของเขาผู้นั้นแสดงถึงตำแหน่งหน้าที่การงานและตำบลที่อยู่ซึ่งเป็นที่ตั้งของหน่วยงานหนึ่งขององค์การสหประชาชาติในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ “...ถ้าว่างเชิญมาเที่ยวนะครับ สวิสเซอร์แลนด์เป็นประเทศท่องเที่ยวที่สวยงาม ผมจะยินดีมากหากมีโอกาสได้ต้อนรับ...”

ประกายตาอ่อนโยน สีหน้าอบอุ่นเป็นมิตรและรอยยิ้มรื่นเริงของเขาทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกว่าหนทางข้างหน้าไม่ใช่จะมีดมืดเดียวดายอย่างที่เคยหวาดหวั่น หญิงสาวปลอบตัวเองว่า ถ้าพีริชต์ทิ้งเธอจริง เธอจะไปท่องเที่ยวให้ไกลและนาน และจะแวะไปทักทายตามคำเชิญชวนด้วย

สีหน้าและสายตาของคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ราวกับว่าเขาได้เห็นทุกอย่างที่เธอคิด!

“หรือคะ” เธอถามเก๋ๆ

ดวงตาอีกฝ่ายยิ่งวาววาม ปักใจเชื่อว่าความคาดเดาของเขาถูกต้อง “ผมรอคุณเข้าประชุม”

“ขอโทษค่ะ”

“คุณไม่ควรเห็นอย่างอื่นสำคัญกว่างาน” น้ำเสียงตำหนิคุกคามราวกับเจ้านายใหญ่ “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณได้รับปากกับผมแล้ว”

เธอยังมอญมุ่มๆ ออยากโกรธก็โกรธไป ฟรุ้งนี้ก็หงาย

“ขอประทานโทษเจ้าค่ะ”

สีหน้าบึ้งตึงยังไม่คลาย ทว่าอารมณ์ของเข่าอ่อนโยนลงจนต้องมองمينไปทางอื่น

“ทีหลังโปรดอย่าทำอีก”

“ไม่ทำค่า...” เธอรับคำ จะแปลกอะไร ในเมื่อเธอตั้งใจไว้นานแล้วว่าจะไม่ยู่ยึดเยื้อกับเขาไปอีกนานนัก เมื่อไรที่เวลามาถึง เธอจะไปจากเขาและงานที่กำลังทำอยู่โดยไม่ลังเล

สายตาของชายหนุ่มมองเธอเหมือนไม่เชื่อถือ คำที่รับปากง่ายตายนัก ซ้ำยังทำเหมือนพูดเล่น

แสงดาวลงบันไดมา ร่างสมส่วนอยู่ในชุดเสื้อกระโปรงค่อนข้างสั้น ตัวเสื้อเข้ารูป คอกว้าง ไม่มีแขน อดทรวดทรงอันหาที่ติมิได้ ใบหน้าแต่งเข้มงดงาม ดวงตาดำขลับคมโตที่มองฟ้ารุ่งกลับวาววามอย่างไม่พอใจ

“ดาวเสร็จแล้ว!”

ชายหนุ่มขยับตัว ดวงตาดูๆ สบตาฟ้ารุ่งนึ่งนานแทนการกล่าวลา ก่อนจะเดินผ่านออกไปโดยมีร่างที่หอมกรุ่นของสาวสวยเกาะติดไม่คลาดคลาย

ฟ้ารุ่งไม่ได้สนใจอีกต่อไป หารู้ไม่ว่าความนึกคิดของอีกฝ่ายยังวนเวียนอยู่ที่ตัวเธอหนึ่งเอง.....

“บอกหน่อยได้ไหม เมื่อวานนี้ไปไหน”

เสียงขริมที่ถามขึ้นมาในระหว่างกำลังปรึกษางานทำให้ฟ้ารุ่งต้องเงยหน้าขึ้นจากตัวเลขบนหน้ากระดาษ มองคนถามอย่างไม่แน่ใจ

“คะ... คุณว่าอะไรนะ”

“ผมอยากรู้ว่าเมื่อวานนี้คุณหายไปไหนทั้งวัน”

เธอข้ามความสนใจไปเสีย ก็มลงมอญมอญงานในกระดาษตรงหน้า

“เป็นอันว่าสาเหตุหลักของต้นทุนที่เพิ่มขึ้นมีอยู่สองข้อนะคะ สำหรับเรื่องค่าแรงเราจะผ่านไป เพราะว่ามีผลน้อยมาก... ข้อหนึ่งคือการบกพร่องละเอียดในระบบควบคุมคุณภาพ ข้อสอง การซื้อวัสดุในราคาที่สูงกว่าที่ควร... ทีนี้กรุณาสรุปทางแก้ไขได้เลยค่ะ”

ไม่มีส้อมเสียงจากอีกฝ่าย

“ข้อหนึ่ง ฟินฟูวางแผนงานคิวซีใหม่” เธอพูดพลางขีดเขียนลงในกระดาษ “รายละเอียดทิ้งไว้ให้ผู้จัดการฝ่ายผลิต เขาแจ่งมาตีใหม่คะ”

ชายหนุ่มทำสีหน้าเคร่งขริม “ตอบคำถามผมก่อน”

หญิงสาวถอนใจอย่างเบื้อหน่าย ท้วงติงว่า

“ฉันยังไม่เคยถามเลยว่าคุณถูไปไหนมาบ้าง”

“เพราะคุณไม่สนใจนะซี” เสียงพูดรวนเต็มที่

“แล้วทำไมคุณจะต้องสนใจด้วย”

ชายหนุ่มเองก็ไมรู้คำตอบ “เพราะว่ามันเกี่ยวกับผม... กับงาน”

“คุณถูคะ” น้ำเสียงอธิบายอ่อนโยน “ฉันตั้งใจที่คุณให้ความสนใจกับงานมากขนาดนี้ แต่อย่าซีเรียสเกินไปงานของคุณจะขาดจะพร่องอะไรก็ไม่ได้เลย เรื่องประชุมเมื่อวาน ฉันคิดแล้วว่าถึงไม่มากก็ไม่เสียหายเพราะมันเป็นเรื่องไกลตัว ฉันไม่เข้าใจเรื่องของงานวิศวกรรมโรงงาน ก็เลยไม่มาคะ”

ดวงตาของอีกฝ่ายจับนึ่งอยู่ที่ใบหน้าเธอ “คุณคิดอย่างนั้นหรือ”

“คะ ถ้าคุณไม่เคร่งเครียดมากเกินไป จะไม่ต้องนอนร้องปวดหัวๆ” หญิงสาวพูดเจือหัวเราะ

ชายหนุ่มถอนใจ ลูกเดินไปยืนที่หน้าต่าง เปลียนเรื่องพูดเป็นงานเป็นการให้สอดคล้อง

“รู้ไหม พี่ชายผมบิดเบื้อนวัตถุประสงค์ของบริษัทนี้มาระยะหนึ่งแล้ว ตอนนั้นมีปัญหาขึ้นมาทีเดียว แต่เขาไม่ยอมแก้เพราะผลประโยชน์อย่างอื่นมันดึงดูดกว่า หลังจากนั้นเขาเอาผลประโยชน์ของที่นี่ไปให้คนอื่นเพื่อแลกกับประโยชน์ส่วนตัว แล้วเพื่อไม่ให้ถูกต่อต้านเขาก็เลยปิดหูปิดตากับการเบื้อดบังหาประโยชน์ของพวกเขาทุกองตอนนี่ทุกอย่างยากที่จะแก้ ทุกคนเห็นแก่ตัวจนเข้าสายเลือดแล้ว แต่ผมจะต้องแก้ไขให้ได้”

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่มอย่างเข้าใจและให้กำลังใจเต็มที่

“มันเป็นงานที่ยาก แต่คุณถูเป็นคนเก่ง เป็นนักสู้ คุณต้องทำได้แน่นอนคะ”

ดวงตาสีเข้มส่งประกายมาดมั่น “ผมจะทำให้ได้ จะไม่ยอมให้เขามาหัวเราะเยาะ”

“คุณถู คุณพีไม่มีวันจะหัวเราะเยาะคุณ”

“คุณก็ดีแต่เข้าข้าง” ชายหนุ่มต็ดพ้ออย่างซุ่นเคื่อง “ลองคิดดูซี ในเมื่อเขาคิดแต่แรกแล้วว่าผมจะต้องท้อใจและถอยหนีปัญหาที่

เขาสร้างไว้ แล้วถ้าผมถอยจริงๆ เขาจะหัวเราะเยาะไหม ที่นี้ถ้าบริษัทตระการล้มครืนลงในมือผมแม้ว่าเขาเองคือคนที่ทำให้เหลวแหลกมาก่อน คนอื่นจะคิดจะจำกันไปอย่างไร ไม่ใช่กลายเป็นผมไปหรือที่ทำให้บริษัทเจ๊ง”

“คุณพีคงไม่ได้มีความตั้งใจอย่างนั้นหรอกนะคะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะช่วยผมใช้ไหม”

“ฉันก็ช่วยเท่าที่จะทำได้อยู่แล้วนี่คะ”

“ถ้าคุณยืนยันว่าพี่ชายผมไม่มีเจตนาร้าย คุณก็ต้องอยู่ทำงานที่นี้”

“ฉันยังไม่มีแผนการอะไรที่แน่นอนคะ”

“ทำไมถึงรับปากไม่ได้” น้ำเสียงถามคาดคั้น

หญิงสาวพูดว่า “ฉันไม่ได้มีความสามารถอะไรนักหนาหรอกคะ”

“คุณมีซี” เสียงเข้มยืนยัน “คุณอยู่ข้างเดียวกับผมนั้นอย่างหนึ่งละ อีกอย่างก็คือคุณไม่โลภเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ถ้าไม่มีคนดี คนชั่วๆ ก็ครองบริษัทแล้ว”

“แหม” หญิงสาวหัวเราะ

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง “รู้ไหมผมคิดอะไร... ผมจะแต่งตั้งคุณเป็นผู้ช่วย เพื่อที่คุณจะพูดอีกไม่ได้ว่าอะไรไม่เกี่ยวกับคุณ”

“ตอนนี้ฉันก็ช่วยงานคุณอยู่แล้ว”

“ผมหมายถึงตำแหน่งประจำ ไม่ใช่ชั่วคราว”

“ฉัน... ขอปรึกษาคุณพีก่อนนะคะ”

ดวงตาอีกฝ่ายหนึ่งจุดประกายไม่พอใจ พูดหัวนง “ตามใจคุณ”

เมื่อใกล้เวลาเลิกงาน ชายหนุ่มโทรศัพท์มาหาเธอที่โต๊ะทำงานจากห้องของเขา “ไปรับคุณมณฑานข้าวกัน”

หญิงสาวล้งเล น้ำเสียงอีกฝ่ายกระตือรือร้น “นะฮะ ลองโทรไปถามคุณมณฑาน เผื่อเธอว่าง”

ดูคนทั้งสองจะพอกพอใจในกันและกันมากจนไม่ต้องคาดเดาให้เสียเวลา หากมีโอกาสก็ไม่แน่ว่าในอนาคตเขาจะลงเอยด้วยกัน... แต่ว่า “พีณาท” จะต้องเจ็บปวดเพียงไหน และหากเขาเข้าใจว่าเธอเป็นคนซุกน้า เขาจะโกรธจะเกลียดเธอหรือเปล่า

“ได้ค่ะ” หญิงสาวตอบออกไป ทั้งที่รู้สึกละอายใจ

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ด้วยสีหน้าเครียดขึง

ทำไมเธอจะไม่ตกลงเล่า เขารู้ดีว่าเธอหวังให้เพื่อนสาวแตกแยกกับคนที่เธอหลงรัก เพราะอย่างนั้นเขาจึงต้องเอาชื่อมณฑานมาอ้างไม่เช่นนั้นเธอจะไปกับเขารึ

ภูริอตุรัสก็เจ็บแปลบไม่ได้เมื่อคิดว่า ฟ้ารุ่งไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตา.....

เปลือกหอยสวสแปลกเบือนทรายที่วางอยู่ที่พื้นรถทำให้ชายหนุ่มก้มลงหยิบขึ้นดู “เอามาจากไหนครับนี่”

“สวยไหมคะ”

ชายหนุ่มโยนมันกลับลงไปใต้เดิม “ทำไมไม่ชวนเพื่อนคุณมาด้วย” เสียงถามรวน แต่ว่าคนตอบพาชื่อ

“เขาวนหรือคะ หมู่นี้หาเวลาว่างยาก กำลังวุ่นวายเตรียมตัวจะไปเมืองนอก นี่ใกล้เวลาเดินทางแล้ว”

“สำหรับคุณ ไม่ใช่เขาจะหาเวลาให้ได้เสมอหรอกหรือ”

“ถ้าชวนเขามาด้วย คุณภูริจะสนุกหรือคะ”

ชายหนุ่มประชดว่า “เพื่อนจะไปเมืองนอกเสียแล้ว อีกหน่อยคุณก็เหงาแยะ”

“ค่ะ ก็คงเหงา.....”

ชายหนุ่มมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของเธอ ผมสีน้ำตาลเข้ม

เส้นหนาดูสั้นราวใหม่ที่เขาเ็นกอยากจะสัมผัส ขนตาวาวตรง ๆ หนาทึบ

หน่วยตาดวงกว้างซึ่งไร้การป้ายสีสัน แก้มนวลจนเขาอยากจะลูบได้

เธอไม่ใช่จะสวยบาดใจอย่างแสงดาว หรือ มณฑานิรา แต่สีหน้าอ่อน

ดวงตาใสคู่นี้ก็ทำให้จิตใจเขาโยกคลอนหวั่นไหวได้เสมอ

ในยามถูกครอบงำด้วยความคิดที่ไม่ดี เขาไม่กล้าสบตาใสชื่อของเธอด้วยซ้ำ

“ถามจริง ๆ เถอะ ผมไม่ได้ทำให้คุณรู้สึกดีขึ้นบ้างหรอกหรือ”

“ทำไมถามอย่างนั้นคะ”

“อยากรู้”

“ทำซีคะ ฉันรู้สึกดีขึ้นมาก”

“จริงนะ”

“จริงค่ะ คุณให้อะไรๆ หลายอย่าง”

“เช่นอะไร”

“ความเป็นเพื่อน ความรู้สึกอุ่นใจ”

“นี่ว่าคุณมีอยู่เต็มเพียบแล้ว” น้ำเสียงเขาออกประชด

ฟ้ารุ่ง พุดยิ้มๆ “ยังไม่ถึงครึ่งหัวใจเลยคะ”

ชายหนุ่มคิดในใจอย่างประชดประชัน... ไว้ให้แฟนเก่าของเธอเลิกกับมณฑานิราก่อนเถอะ... เธอคงจะอบอุ่นจนล้นหัวใจเลยที่เดียว.....